

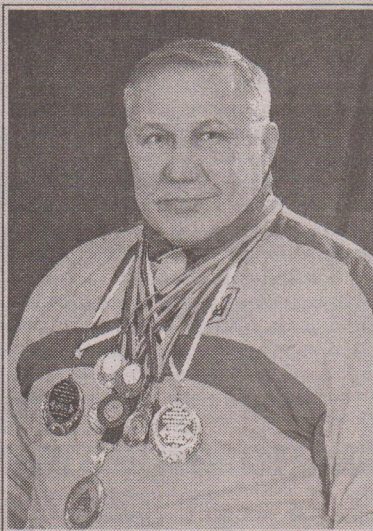
ЗНАЙТИ СВОЄ МІСЦЕ У ЖИТТІ

Гість редакції

3 грудня відмічатиметься День інвалідів. Якось не піднімається рука написати, що це свято. Зрозуміло, що людям з фізичними вадами жити дуже складно і особливо тоді, коли держава не приділяє їм належної уваги. Проте багато інвалідів все-таки знаходять собі достойне місце на цьому світі і здобувають особисті перемоги над своїми недугами, даючи фору навіть здоровим людям.

Така людина живе і в Зорі. Це Володимир Колетюк. Сам він родом з Дніпропетровської області. В наші краї вперше потрапив, коли навчався в Клеванській школі-інтернаті для слабозорих. Потім працював у Луцьку робітником в Українському товаристві сліпих. У 1972-му приїхав у Зорю. Стан зору тоді ще дозволяв Володимиру працювати на будівництві. Споруджував склотарний завод, будував тепличний комбінат. За його плечима також багаторічна праця в комунгоспі і в газовій службі. Але, на жаль, погіршення зору примусило його у 1993 році перейти на інвалідність.

На даний час Володимир Романович інвалід першої групи. Але коли подивішся на його кремезну і міцну постать, то ніколи не подумаєш про це.



»3

ЗНАЙТИ СВОЄ МІСЦЕ У ЖИТТІ

Як і не повіриш, що йому вже «стукнуло» 55 років. Володимир Копеток – відомий на Рівненщині спортсмен широкого діапазону – важкоатлет, гирьовик, дзюдоїст. А нині, виступаючи в системі інваспорту, він добився всеукраїнського і навіть світового визнання у такому виді спорту, як пауерліфтинг.

«Яким же був його шлях у спорт?» – саме це запитання я насамперед поставив Володимир Копеток при нашій зустрічі.

– Як це часто буває, у тому, що я став займатися спортом, відіграв свою роль фактор випадковості. У 1973 році я одружився і проживав в Зорі у сімейному гуртожитку. Тоді, чесно кажучи, я вів далеко не спортивний спосіб життя. Не скажу, що зловживав спиртом, але іноді випивав. А це завжди породжує певні проблеми. Моїм сусідом по гуртожитку був Олександр Сергета, тодішній інструктор зі спорту колгоспу «Зоря комунізму». Саме він мені і запропонував відвідувати секцію важкої атлетики, яку він тоді організував. Я погодився. Ось так все і почалося. Олександр Сергета, першорозрядник з важкої атлетики, став моїм першим тренером.

Спочатку займався у підвалі будинку №16. Зробили поміст, придбали необхідні снаряди. У 1976 році на чемпіонаті області у категорії до 90 кілограмів посів друге місце. Чемпіоном у моєї вагової категорії тоді став майстер спорту Ларіонов, добре відомий в СРСР атлет. Тепер я розумію, що моя «техніка» була тоді досить слабкою і я під час змагань допускав чимало технічного браку. Можливо, це через те, що важкою атлетикою я почав займатися досить пізно. Як правило, у цей вид спорту приходять у п'ятнадцятирічному віці. Тому я і вирішив спробувати свої сили у гирьовому спорті. І мені сподобалася ця справа.

Після того підвалу, про який я згадував, нам, важкоатлетам, виділили кімнату в Зорянському клубі, там, де тепер церква. Звичайно, умови були не дуже хороші. Вечорами, коли починалися кіносеанси або танці, нам доводилося припиняти тренування, а ми ж всі тоді працювали, приходили у клуб після роботи, тому на тренування мали не так і багато часу. Потім знайшли собі місце в Зорянському Палаці культури. Ось так і кочували з місця на місце.

У 1977 році Сергета повіз нашу команду у Херсон на першість України товариства «Колос». Потім були змагання в Каневі. Виконав норматив кандидата в майстри спорту. В

1978 році зайняв перше місце в Рівненській області.

На основі атлетів Мирогощанського технікуму була тоді створена збірна команда гирьовиків області. Її тренував пан Бондарчук, однофамілець олімпійського чемпіона з метання молота Анатолія Бондарчука. Я був включений до її складу. Тоді я виживав 32-кілограмову гирю 120 разів. Багато уваги приділяв також загально фізичній підготовці – бігав кроси, взимку ходив на лижах. Вагу тримав у межах 80-90 кілограмів. П'ять років мені вдавалося захищати титул чемпіона області.

Після того, коли Олександр Сергета пішов на іншу роботу, я став тренуватися сам зі своїми однодумцями, зокрема Іваном Шелестовим. Коли в Зорі відкрився спортивний комплекс, поїхав на стадіон «Авангард» у важкоатлетичний зал, зробив ескізи тренажерів і необхідні виміри. Колгосп мені допоміг із своїх матеріалів виготовити подібні тренажери в тракторній майстерні. Ми їх встановили у спорткомплексі в тренувальному залі. До нас багато школярів тоді ходило. Один з них, Галайко, згодом став кандидатом у майстри спорту. Потім один із нових директорів спорткомплексу (не стану називати його прізвище, може він і хотів дійсно щось краще зробити) сказав, що подібні тренажери – кустарщина і він привезе з Польщі фірмові. Привіз, а наші викинули. Але ті польські тренажери не довго прослужили, занадто «крижкими» вони виявилися для наших навантажень. Так що зараз у спорткомплексі немає нічого для тренування важкоатлетів і гирьовиків. І дуже жаль, адже багато старшокласників хотіли б, як кажуть, «качатися». Я тепер вдома тренуюсь, а коли ще працював у газовій службі, то тримав гирю на роботі, щоб тренуватися у вільний від чергування час.

– Я знаю, що найбільших успіхів ви досягли все-таки як параолімпієць. Розкажіть детальніше про це.

– Коли я вийшов на інвалідність, то став займатися в системі інваспорту. Мені багато допоміг Віктор Олександрович Кучер, який безпосередньо займався цією справою у Рівненській області. Про те, що інваліди теж можуть займатися спортом, я знав і раніше. Існують відповідні категорії для різного виду інвалідності, в тому числі і для інвалідів з вадами зору. Спочатку спробував свої сили у легкій атлетичі, а саме в штовханні ядра і метанні диска. Але успіхів у цьому не добився – не такий, як у мене, роз-

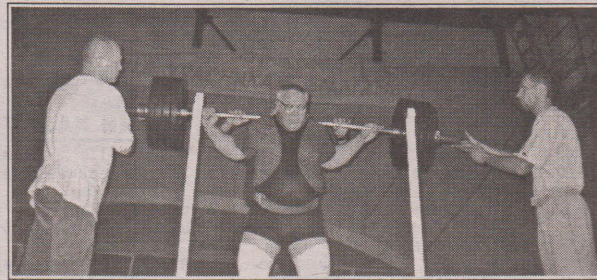
виток м'яз потрібний. Став займатися армспортом, тобто боротьбою на силу рук. У цьому виді став чемпіоном України. Мав певні успіхи і у боротьбі дзюдо. А вік мій, як спортсмена, був уже далеко не молодим.

У 2003 році тренер Тадей Мацьковський запропонував мені зайнятися пауерліфтингом. У цьому виді спорту потрібно виконувати три вправи: присідання зі штангою на плечах, жим штанги лежачи і витягування штанги різної ваги з помосту з послідовним випрямленням корпусу. Почав тренуватися і зрозумів, що можу добитися хороших результатів.

Саме тому мене знову включили в збірну України і я сподіваюсь успішно виступити на наступній світовій першості.

– Чи маєте ви щось в матеріальному плані від своїх успішних спортивних виступів? Як піклується держава про спортсменів-інвалідів?

– Пауерліфтинг, на жаль, не є олімпійським видом спорту. Тому і ставлення до нього з боку держави, жим штанги лежачи і витягування штанги різної ваги з помосту з послідовним випрямленням корпусу. Почав тренуватися і зрозумів, що можу добитися хороших результатів. Саме тому мене знову включили в збірну України і я сподіваюсь успішно виступити на наступній світовій першості.



У 2003 році брав участь у чемпіонаті України з пауерліфтингу серед інвалідів, що проходив у Львові. Присів і став з штангою вагою 200 кілограмів, вижав лежачи 150-кілограмовий снаряд, в тязі підняв 220 кілограмів. Це був один з найкращих результатів. Успішно виступив і на чемпіонаті України в наступному році. Був включений до складу збірної України і в 2005 році виступав на чемпіонаті світу у Чехії. Я вже на той час набрав власну вагу у 132 кілограми і виступав у категорії 125 кг+. У вправі жим лежачи встановив рекорд – вижав штангу у 160 кг. А в триборстві зайняв друге місце, пропустивши вперед представника Ірану. Таким чином привіз додому з чемпіонату дві медалі – золоту і срібну.

У 2006 році на чемпіонаті Європи, що проходив теж у Чехії у місті Будейовиці, отримав дві золотих медалі – став чемпіоном у жимі і триборстві.

У тому ж році я виступав на чемпіонаті світу з жиму. Виступав із травмою плеча, тому став лише третім.

На жаль, у цьому році я не потрапив на чемпіонат світу по пауерліфтингу серед інвалідів, що проходив в США в Майямі, хоча і готувався до нього. Змінився тренер і він в мене не повірив, вважаючи, що я вже занадто віковий спортсмен. А з моїми результатами я на цьому чемпіонаті завойовував би, як мінімум, дві медалі.

доплату, але одночасно зняли соціальну доплату на таку ж суму. Так що в результаті – нуль. В 2005 році за свої перемоги отримав 2500 гривень, а у 2006 році – 2000, у 2007 – аж 500! А мені як спортсмену треба багато м'яса їсти. І кажу це не як гурман. Такий вже вид спорту. І це не говорячи про інші витрати. А на такі «прибутки» належним чином до змагань не підготуєшся.

Я часто звертаюся до спонсорів. Ось і тепер, готуючись до чемпіонату світу в Америці, з відповідними листами звернувся до Рівненської райдержадміністрації, до правління ЗАТ АПК «Зоря», до керівництва склотарного заводу. Сподіваюся, що мені допоможуть. Окремо хочу висловити вдячність тим людям і організаціям, які мені допомагали в минулому. Це правління Рівненської філії нафтопроводу «Дружба», Клеванський держлісгосп і його керівник Ігор Фізик, лісозавод «Промінь» і його керівник Ігор Шишов, підприємці Анатолій Цибульський, Василь Лозовський, Зорянський сільський голова Анатолій Гуз. Як бачимо, є люди, які справді не забувають про інвалідів-спортсменів і просто інвалідів.

– Я хочу розділити вашу віру в хороших людей. Бажаю вам всього доброго в житті і успіхів у спорті. Дякую за розмову.

С.СЕРГІЄВСЬКИЙ. Закінчення. Початок на 1 сторінці.